

ZŠ M. Šolleho

Kouřim

PUZZLÍK

Skládačka ze života naší školy

2013/2014

LISTOPAD

Divokou přírodou v USA

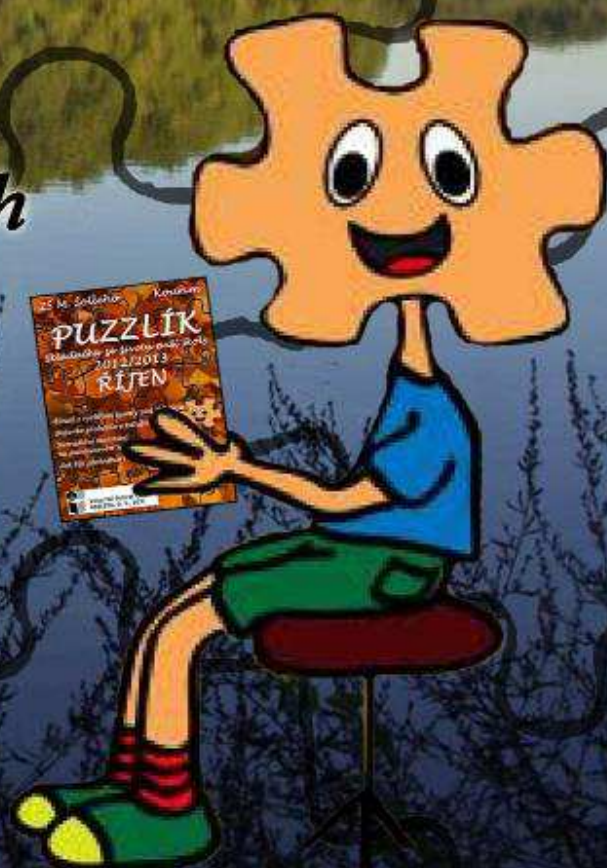
Cesty po vlastech českých

Bářiny výborné cookies

Divadelní zážitky

s Evženem Oněginem,

Rychlími šípy a Zorrem

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

Žijeme ve škole...

Stalo se

- 1.11. vyrazil turistický kroužek směr Křechoř, Libodřice
- 5.11. zhlédly 8.a 9. ročníky představení Evžen Oněgin v Kolínském divadle
- 6.11. jely devítky na Úřad práce kvůli volbě povolání
- 8.11. měla 4. třída dopravní výchovu- teorii
- 14.11. proběhla pedagogická rada
- 14.11. jely 6. a 7. ročníky do divadla v Kolíně na Rychlé šípy
- 14.11. proběhla pedagogická rada
- 15.11. proběhl oranžový minivolejbal 3. a 4. tříd
- 16.11. vyrazil KMD na další představení, tentokrát do Divadla Hybernia na muzikál Zorro, kde účinkuje p. učitelka Bajtková
- 18.11. se konaly třídní schůzky
- 19.11. vyrazili starší žáci na florbal do Kolína
- 21.11. proběhla schůzka s rodiči budoucích prvňáčků
- 26.-27.11. proběhne na MěÚ výstava k výročí školy spojená s prodejní vánoční výstavou
- 27.11. jela 4. třída do divadla v Kolíně na Pověsti české
- 28.11. se konal tradiční průvod adventních světýlek

Stane se v prosinci

Fotografie z cesty turistického kroužku na Křechoř, loňské vánoční přání od V. Frýdové, pavouci ze 7.A

- 3.12. jede 7A,B do Prahy na exkurzi do Muzea Karlova mostu a Muzea Karla Zemana
- 5.12. navštíví 3. a 4. třída svíčkárnu v Šestajovicích
- 5.12. proběhne soutěž v malování oken (5.-9. třída)
- 6.12. přijde Mikuláš s čerty na 1. stupeň
- 6.12. pojedou vylosovaní žáci, kteří malovali loni vánoční přáníčka pro Stonožku, na výlet do Prahy- za odměnu (návštěva Pražského hradu a výstavy Za tajemstvím písma a papíru)
- 11.12. pořádáme Slavíci ve školní lavici- soutěž zpěváků z 2. stupně (v rámci vánočního projektu Bavíme se sami)
- 18.12. má teorii dopravní výchovy 5.AB
- 20.12. na 1. stupni proběhne program Umíme si hrát
- 20.12. jede 2. AB na výlet do Radimi
- 23.12.- 51. máme dlouhé prázdniny!!!

Žijeme ve škole...

Malovaná okna- soutěž

Soutěž proběhne 5.12. od 13. 00 do 14. 40.

Každá třída od 5. ročníku vybere **3 malíře**, kteří si připraví na papír vánoční motiv na výšku (krajinka, vánoční stromeček s dětmi a dárky, andělíčky, zimní hry aj.)

S sebou- hadr na utírání křídly, čisté ploché štětce, předlohu

Zástupci jednotlivých tříd se zapíší do tabulky na nástěnku u výtvarné výchovy.

Florbaloví bojovníci

V úterý 19.11. se naši starší žáci ve složení Kotrch, Kratochvíl, Navrátil, Vonszemü, Špánik, Richter, Nedvěd, Hykman, Jirotko, Rejhon, Čadil a Kvarta zúčastnili okrskového kola florbalu.

V nejvyrovnanějším turnaji posledních let obsadili slušné 4. místo, když je od postupu do finále dělil jeden gól. Ale především svým kolektivním duchem a výkonem dokázali, že jsou schopni navázat na úspěchy předchozích ročníků. Gratulujeme. V. Čížek

Florbal to je MOJE...NE!!! NAŠE!!!

Dne 24.10.2013 jsme se (my holky z deváté A,B + jedna osmánda) zúčastnily okresního a potom i krajského kola ve florbale. V okresním kole jsme skončily na 2.místě, což bylo úžasné (tudíž jsme postoupily do krajského kola). Lucka dala góla a já dokonce dva, naše Andrejky brankářky chytaly úžasně, ostatní holky taky, takže spokojenost by byla. Okresní kolo se hrálo na třech kolínských školách a vždy postoupily dvě nejlepší školy. Abych pravdu řekla v krajském kole jsme už byly dost unavený, ale stejně jsme statečně bojovaly dál a nakonec jsme se umístily na šestém místě (celkově 6 z 15). A jak se cítily naše spoluhráčky?

Adla:(obránce): Mé pocity byly úžasné, měla jsem moc velkou radost, že jsme postoupily, a nejlepší na tom bylo, že jsme s Míšou skoro vše ubránily a míček se k naší bráně dostal málokdy.

Míša: (obránce): Když jsem se dozvěděla, že budou postupovat jenom dva týmy z pěti a proti komu budeme hrát, myslela jsem si, že ani nepostoupíme. Když jsme se dozvěděli, že postoupíme, nemohla jsem tomu uvěřit, byl to nával štěstí, že jsme tak dobré. Druhá polovina zápasu byla taky úžasná. Celej tým hrál suprově .

Lucka:(útočnice) :Mám dobrý pocit z toho, že jsem dala góla.

Denisa: Měla jsem moc dobrý pocit z toho, že jsme postoupily.

Kristýna (útočnice): Mé pocity? Nadšení, adrenalin, štěstí, smutek, řev, vykřičené hlasivky.

Andrea St. (brankářka): Jsem spokojená se svým výkonem, děkuju za výbornou obranu, která ke mně skoro nic nepustila a samozřejmě díky i výborným útočnicím. Líbila se mi bojová nálada a fandění.

Andrea Sr.:(brankářka): Jsem ráda, že jsem nic nepustila.

Monika:Mám vykřičené hlasivky.

Klarushka

Anglická královská rodina bydlí ve Fuckhinghamském paláci.

Žijeme ve škole...

Evžen Oněgin

V kolínském divadle měli osmáci a devátáci možnost vidět klasické představení Evžen Oněgin.

Je to román ve verších napsaný romantickým básníkem Alexandrem Sergejevičem Puškinem. Hlavní postava románu Evžen Oněgin je mladý muž z vyšší společnosti, který tráví své dny návštěvami různých plesů a večírků, ale teď opouští rušný život velkoměsta a stěhuje se na venkovské sídlo, které zdědil po svém strýci. Jedinou společností mu dělá básník Lenský. Ten ho seznámí se svou nastávající Olgou. Evžen u rodiny Larinů potká Taťanu, která se do něj zamiluje. Pošle mu milostný dopis, ve kterém mu vyzná lásku. Oněgin neodpovídá. Později je pozván na oslavu Taťanina svátku. Ostatní si myslí, že přijel kvůli Taťaně, dokonce jako její nápadník. Ale on celý večer protančil s Olgou. Rozhněvaný Lenský vyzve Oněgina na souboj. V souboji je Lenský zabit. Poté Oněgin odjíždí. Po čase se vrátí. Potká tam Táňu, nyní manželku významného šlechtice. Nyní vyzná lásku Oněgin jí. Taťana, ačkoliv ho miluje, odmítá jeho city. Je vdaná za jiného a tomu chce zůstat věrná. No romantika.

Denda

Paní učitelka

Bajtková v Zorrovi

V sobotu 16.11.2013 vyrazil KMD do Prahy do divadla Gubernia na muzikál Zorro.

Jak to začalo? Stařec vyprávěl příběh dětem a svým dvěma synům, kteří se pak stali hlavními hrdiny následujícího příběhu. Z chlapců vyrostli muži, starší bratr Ramón se stane hlavou města, ve kterém dřív žil i jeho mladší bratr Diego. Diego se dozví o teroru a vraždění ve svém rodném městě od své dávné kamarádky a lásky Luisy, která ho hledala, aby ho přivedla zpět do rodného města, aby zastavil teror svého bratra. Ale Diego má teď dilema, má nechat cikánskou komunitu ve které žil a užíval si života, anebo má odjet a pomoci Luise. Ale krásná, cikánská dívka

Inez mu pomůže se rozhodnout. Takže celá komunita jede s ním. Diego má dobrý nápad- stát se maskovaným mužem spravedlnosti a tak se zrodí Zorro. Inez mu v jeho dobrých skutcích pomáhá. Do Inez se zamiluje velitel vojska. Ale Inez zemře rukou bratra Ramóna, když chce Ramón zastřelit Diega (Zorra). Diego byl vzat do žaláře a měl být přinucen se dívat, jak si Ramón bere za ženu Luisu. Ale Diego zjistí, že jeho otec stále žije a je zavřený v žaláři v tunelu. Diego se vymění se svým otcem a překazí tak chystanou svatbu.

V tomto muzikálu hrála, tancovala, zpívala naše úžasná paní učitelka Adriana Bajtková. Naše paní učitelka byla vážně úžasná. Proto jsme ji odměnili skandováním jejího jména přes celé divadlo. A zjistili jsme, že nás nakonec i slyšela. Když jsme už odcházeli, tak za námi paní učitelka přišla a vyfotila se s námi. Doufám, že brzy pojedeme na další představení, kde bude účinkovat. Dle mého názoru byla nejlepší. Jsem rád, že někdo takhle skvělý a nadaný učí na naší škole.

Text a foto přátel divadla s paní učitelkou Oňa

Žijeme ve škole...

Schůzka školního parlamentu

Ve čtvrtek 7.11. jsme se sešli o polední pauze na sezení školního parlamentu, kde jsme probírali hlavně letošní vánoční besídku.

Protože letos jsem v parlamentu poprvé, překvapilo mě, že nás tam bylo tolik. Paní učitelka Niklová, která schůzku vedla, nám začala vysvětlovat, jak to v parlamentu chodí. Prý si zvolíme svého vlastního „starostu“, který bude radu vést příště místo paní učitelky, ta bude sedět v lavici mezi námi. Hned mě napadl Adam, znám ho z Puzzlíku. Až budou volby, asi ho budu volit. Dozvěděli jsme se, že když se něco stane, parlament bude vždy první, který to bude řešit. Třeba když se nezlepší chování na záchodech, bude se muset přistoupit k razantnímu řešení, hlídání na wc. Mluvili jsme i o něčem jiném, o tom nejdůležitějším. Každý rok na Vánoce se ve škole koná vánoční besídka, soutěže nebo různý zábavný pořad, mají to vždy na starost devátáci. Letošní akce by se jmenovala Slavíci ve školní lavici, a šlo by o to, že každý, kdo by chtěl, smí před porotou ukázat, co umí v oboru zpěvu, hry na hudební nástroj nebo tance, ale tanec by byl jenom mezi přestávkami, hlavní téma je hudba a zpěv. Máte šanci vyhrát a získat odměnu! Vše by mělo proběhnout 12.11, takže kdo máte zájem, sdělte to někomu z parlamentu. Ale nic z toho nebude, když bude málo zájemců, místo toho by se učilo. Takže se hlaste! ☺ Už se těším na příští schůzku, možná už se bude volit.

Honza

Devátáci na Úřadu práce

Ve středu 6.11 se obě deváté třídy vypravily na Úřad práce do Kolína...

Ale teď od začátku, ráno jsme se všichni sešli před školou a potom hromadně naskákali do autobusu. Na úřad jsme museli po menších skupinkách, tudíž jsme se rozdělili podle tříd. Jedna třída šla přímo na Úřad a druhá polovička mezitím navštívila Futurum. Jak to probíhalo? Žáci si vyslechli nějaké informace od místní paní. Po přednášce se po dvou odebírali na počítače a ten zbytek, který ještě čekal, si prohlížel tlusté archy středních škol a učebních oborů. Na počítačích si žáci dělali testy, na co se hodí, a výsledek byl každému vytištěn. Byla to sranda, jedné nejmenované spolužačce s vyznamenáním vyšlo jako povolání jeřábík :). Když už se na počítačích vystřídaly všechny děti ze skupiny, tak se třídy měnily, jedna do obchodáku a druhá k počítačům. Nakonec všechno skončilo asi jako normální vyučování, do školy jsme se sice vrátili o něco dříve, ale mně osobně se to moc líbilo.

Andy

Zrušili nám čerty!!!!

Tak jsem se těšila a oni nám je zrušili...

A kdo vůbec?

Říká se, že s tím nápadem přišli černovlasí vousatí muži, prý jim začernění čerti přišli moc podobní. Někdo zase říká, že prezident a politici je zakázali celosvětově, protože prý finance na nakupování sladkostí jsou moc velké. Zubaři jsou proti čertům, že se dětem kazí zuby po čertích sladkostech! Jiní říkají, že se zakázali kvůli malým dětem, prý se moc bojí a poškozují to jejich psychiku....

Znamená to, že se nebude na škole každoroční čertí návštěva? Ale co kdybychom to udělali tajně??? Co kdybychom byli jediná škola, která bude mít čerty??? Nezní to dobře??? Je tu ještě jeden problém, schválí to paní ředitelka??? Schválila! Tak to riskneme! Čertice K.

(pro natvrdlé - je to novinářská kachna)

Čerti se u nás budou konat na 1. stupni dne 6.12. poslední hodinu. Dětičky, těšte se na pekelnou jízdu!!!

Žijeme ve škole...

Rychlé šípy se povedly

Dne 14.11. ve čtvrtek jsme my, třída 6.A (6.B a sedmáci) jeli do divadla do Kolína, na představení Rychlé šípy.

Plus mínus před dvěma týdny jsme se dozvěděli, že pojedeme do divadla na Rychlé šípy. Všichni jsme byli rádi, že konečně někam jedeme, protože jsme se třídou hodně dlouho nikam nejeli. Odjezd byl v 7:50 a příjezd zhruba v 10:35, takže jsme bohužel stihli ještě zeměpis, český jazyk, ale naštěstí jsme nepřišli o výtvarku. Měli jsme si vzít společenské oblečení. Ve čtvrtek už jsme všichni seděli v autobuse a těšili se na cestu. Na cestě je totiž vždy sranda. Když jsme dorazili na místo, vybavilo se mi, že jsme ve stejném divadle byli i vloni. Z venku to moc lákavě nevypadalo, ale zevnitř... Zevnitř to bylo super! Sál byl hodně velký a nad hlavami jsme měli nějaký obrovský talíř s Panenkou Marií, nebo kdo to byl. Asi třikrát po pěti nebo deseti minutách zacinkal nějaký zvonek a všichni (i já) tleskali, i když to zřejmě byla nějaká zkouška. Po nějakém čase zvonek zazvonil doopravdy na začátek představení. Rychlé šípy je chlapecký tým, který se snaží udržovat vše dobré a vymýšlí nějakou lumpárnu. Při tom se pořád musí prít s nepřátelským týmem Bratrstvo kočičí pracky. Kluci z Rychlých šípů se jmenovali Mírek Dušín (vedoucí), Rychlonožka, Červeňáček, Jarka Metelka a Jindra Hojer. Vedle mě bohužel pořád někdo mluvil a přede mnou se někdo smál, takže jsem někdy i neslyšel. Ale jinak bylo představení hezké a vtipné, jenom moc krátké – trvalo 70 min. Na konci jsme si ještě došli na záchod a šli jsme čekat před východ na autobus. Během čekání jsme se snažili paní učitelku Hampejsovou přemluvit, abychom se stavili někde v KFC nebo podobně, ale marně. A opět zábavná cesta zpět, ovšem už ne tak, protože jsme mysleli na to, že ještě nás čekají 4 hodiny učení. Ale představení bylo super ☺

Honza

Žijeme ve škole...

Zdravé stromy pro zítřek - a je hotovo!

Stromy jsou ošetřeny, poničené pokáceny, to byl náš cíl.

Od června tohoto roku se zabýváme projektem Zdravé stromy pro zítřek, což je projekt z devátého ročníku grantového programu TPCA Partnerství pro Kolínsko a s nimi i pro širokou veřejnost.

Co to konkrétně obnášelo? Tématem stromy na náměstí se zabývaly děti různých ročníků v různých předmětech. Ochrana stromů přirozeně spadá do environmentální výchovy, takže stromy, především

lípy, na náměstí byly podrobeny během přírodopisu pečlivému zkoumání žáků, měření výšky, stáří, žáci zjišťovali různé informace s lipami spojené. Výchova k citlivému zacházení s přírodou se ale promítá do všech předmětů. Tentokrát byla tématem v občanské výchově, v literární výchově byly děti seznamovány se zajímavými texty o přírodě (Škola malého stromu, Muž, který sázel stromy...) a samy psaly úvahu o významu stromů na náměstí. Během výtvarné výchovy se děti věnovaly speciálně stromům v Kouřimi, nafotily je v létě i na podzim, zaměřily se na celek náměstí, ale i na krásné a zajímavé detaily. Fotografovaly je před ošetřením i po něm, kdy bylo nejvíce vidět, že některé stromy byly tak poničeny, že se musely pokácet a náměstí dostalo nový vzhled. Náměstí i stromy děti malovaly, vytvořily sborník těchto výtvarných prací a některé jsou opravdu krásné. Sborník je vystaven jednak ve škole, jednak na panelu uprostřed náměstí.

Zajímavou akcí se stalo i 72 hodin dobrovolnických prací, kdy děti ze sedmých tříd uklízely po pokácených stromech piliny, shrabovaly listy, vyvěsily zmíněný sborník a na pařezy po stromech zapsaly také informace o důvodu pokácení společně s datem kácení.

O aktivitách spojených s projektem byla veřejnost průběžně informována v Kouřimském zpravodaji, ale především v našem školním časopise Puzzlík.

A tak skončila jedna smysluplná aktivita, na které se škola podílela.

Text a foto listopadového náměstí M. Bílková

Haloween na skautovi

V kouřimské skautovně se 9. a 10.11. přespávalo v haloweenském stylu a byla to bomba! A když došlo na vaření, „bomba“ fakt skoro nastala.

Vše jsme my holky plánovaly už předem, takže jsme tak trochu věděly, na co se připravit. Ale jak to dopadne, neměl nikdo ani ponětí (hlavně v kuchyni).

Sešly jsme se, vybalily si, připravily na „kuchtění“ večeře i s předkrmem, polévkou, hlavním chodem, dezertem a koktejlem. Bohužel nemáme na skautovně zas tak na výběr, takže jsme se při vaření museli střídat. A jak to dopadlo? Já a Bára s hlavním chodem jsme v kuchyňce strávily nejvíc času (a taky jsme udělaly největší nepořádek). Nakonec všechno jídlo bylo super. Jen pro info měly jsme zelené palačinky s krvavou marmeládou od Léni (Médi), dýňovou polévku od Monči a Elišky, (naše) špagety s krvavou omáčkou, kosti (z pečiva) a koktejl byl z rozemletých sněhuláččích nosů, nemanželských dětí dýní, které připomínaly spíše oranžové citrusy a to, co má skoro každý doma, ale neví o tom, to všechno se nacházelo ve skvělém koktejlu mých dvou kamarádek Lucky a Aničky. Když jsme se nadlábly, šli jsme si lehnout (usínali jsme u filmu Donie Darko). Druhý den nás po skvělé snídani čekal úklid kuchyně, kde byl neskutečný nepořádek. Po překonání všeho jsme si v klídku sedly do krbovky a barvily si hrníčky. Když to shrnu, tak jsem se najedla, prospala, nasmála a vyrobila hrneček. :-)

Pát'a

Žijeme ve škole...

Výlet turistického kroužku

Pozor, pozor, uskutečnila se další výprava turistického kroužku, který tentokrát zavítal k památníku bitvy u Kolína u Křečhoře.

Vystoupili jsme si ve vsi a kráčeli polní cestou k památníku, který nebyl ani moc daleko. Na vrcholu památníku se tyčí dvouhlavá rakouská orlice. Paní uč. Šustová nám vysvětlila, že tady bojovala armáda císařovny Marie Terezie proti vojsku pruského krále Fridricha. Bitva se konala v roce 1757, vyhrálo ji rakouské vojsko. Dále se šlo po polní cestě k Libobodřicím. Po cestě jsme se bavili tím, že jsme si na poli nasbírali staré dýně a pak je po sobě házeli. Jinak se pokračovalo po eurocestě ke Kocandě a na zastávku ke Krychnovu. V 16.15 jsme nastoupili do autobusu a jeli domů. Urazili jsme 8400 m. **Honza Jírů**

Minivolejbálek

V pátek 15.11. se v Kolíně konal turnaj v oranžovém minivolejbalu. Žáci 3. a 4. třídy naší školy se turnaje zúčastnili ve složení:

Nela a Petr Barabášovi, Adéla Novotná, Petra Pavelková, Michal Nedvěd, Saša Rock, Eliška Holá, Jana Štullerová a Adéla Hampejsová.

Ze sedmičlenných skupin mohli bohužel postoupit jen první dvě družstva. To se podařilo pouze jednomu našemu týmu, Nele, Petrovi a Míšovi. Skončili nakonec na krásném 5. – 8. místě z 28 družstev.

Také ostatní týmy bojovaly ze všech sil a postup jim unikl jen o kousek. Všichni naši mladí volejbalisti předvedli krásné výkony, bojovali o každý míč. Za to jim moc děkujeme a blahopřejeme. Příště budete zase o kousek lepší!

M. Hampejsová

Zajímáme se o svět okolo...

Cirkus Kellner ve Svojsčicích !

Ano, není to jen další kachna, cirkus zavítal dne 3.11 opravdu už i do Svojsčic!

Objížděl sice i jiné vesnice, ale u nás byla účast nejhojnější. Bylo to asi i tím, že u nás byl cirkus v neděli a např. v Libodřicích v úterý. A bylo na co koukat. Klaun v jednu chvíli zval lidi do své kapely, kde jim nasazoval paruky a dával umělé nástroje. Vybral si starostu, ale ten řekl že nejde, tak začal hledat někoho jiného a někdo mu napověděl, ať vezme starostu (nevěděl, že muž, kterého vybral předtím, starostou byl ☺). Klaun zvolal: „A kde máme starostu?“ a všichni na něj ukázali. Později kouzelník, který byl zároveň ředitelem cirkusu, řekl že bude kouzlit s králíky, ale dřevěnými. Ukázal že jeden je bílý a druhý je černý. Oba otočil jednou, podruhé a potřetí. Opravdu si vyměnili barvy a každý si hned myslel, že je stačilo jen otočit. Pán se ale nedal, otočil králíky počtvrté a bílý byl rázem červený a černý byl žlutý. Poslední číslo, které se nám nejvíce líbilo (bylo jich hodně, ale Puzzlík nemůže mít padesát stran), spočívalo v tom, že kouzelník měl vždy prázdnou klec, přikryl jí šátkem a bylo v ní zvíře. Naposled vyhodil přikrytou klec s ptáčky do vzduchu a nechal ji zmizet. Bylo to pěkné představení na to, že ho provozovali jen čtyři lidé. Jen škoda, že jsme nepořídili žádné foto.

Text Marek

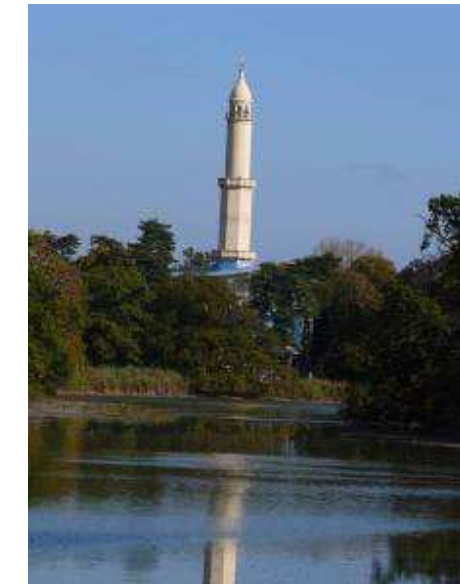
Prodloužený víkend na Moravě

V říjnu jsem s rodinou a ještě se známými strávila tři dny na Moravě, ve vesničce Uherčice kousek od Hustopečí.

Bydleli jsme v nově postaveném domku s vinným sklípkem.

První den ráno jsme se vydali do Mikulova na Sv. kopeček a na zámek, kde mě nadchly moderní sochy s pánským přirozením. Musím říct, že si myslím, že na historickém zámku nemají co dělat ☺ Další den jsme se jeli podívat na zámek Lednice, prošli jsme se podzimem vybarveným parkem až k minaretu. Architektem minaretu byl Josef Hardtmuth, zakladatel firmy Koh-i-noor. Po 302 schodech jsme nakonec vystoupali téměř do výše 60 metrů, odkud byl vidět celý park. Po procházce parkem jsme absolvovali prohlídku zámeckých interiérů, zjistili jsme, že tam mají třeba největší lustr v Evropě, samonosné schodiště.

Poslední den nám majitel sklípku vyprávěl o výrobě vína a pomáhali jsme ho lisovat. Pobyt na Moravě se mi líbil,

příští rok bych tam chtěla jet zase.

Text a foto minaretu a Lednice
Míša

Zajímáme se o svět okolo...

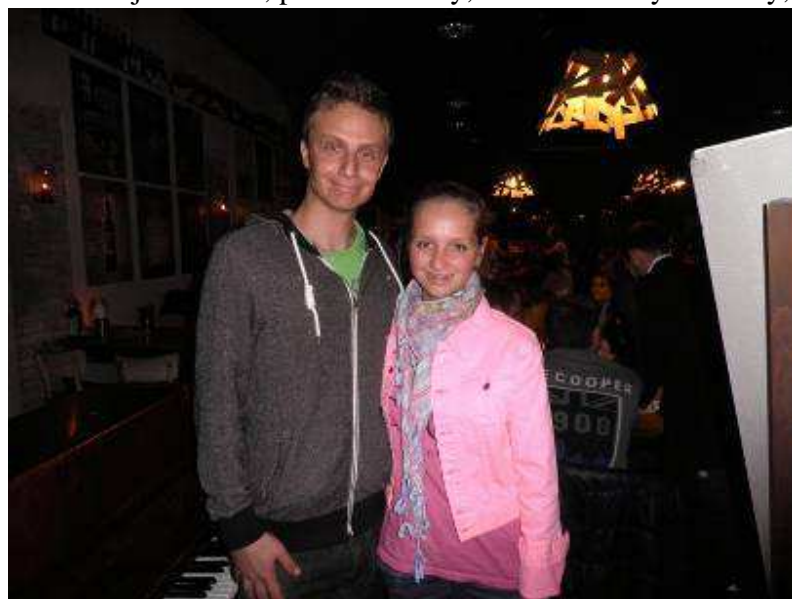
Večer plný kouzel

Jednou jsme se s rodiči byli podívat na kouzelnickém večeru. Byli jsme nadšení!

Mamka má v práci kolegyni, která je kouzelnice, a zrovna měla vystoupení, tak jsme taky dostali pozvánky.

Takovou příležitost jsme si nemohli nechat ujít, takže jsme vyrazili do Prahy. Konalo se to v restauraci, tak jsme si koupili pití, tiramisu a čekali jsme, až to začne. Žádné podium tam nebylo, kouzelníci chodili mezi stoly.

Bylo jich dost, takže jsme se nenudili. Ta mámina kolegyně, Bettynka, k nám přišla jako první, protože jsme se přišli podívat hlavně na ní. Byla mezi kouzelníky jediná holka a myslím, že byla ze všech nejlepší. Byla originální i v kouzlení, jelikož používala gumičky, obyčejné barevné gumičky. Byla dokonalá. Kouzla nejdou popsat, protože byla většinou rychlá a nepochopitelná. Po Bettynce u nás kouzlili ještě tři muži, první byl taky úžasný! Ten kouzlil s provazy. Nejdřív měl tři stejně dlouhé, pak měl krátký, středně dlouhý a dlouhý, pak měl jeden megadlouhý

provaz a nakonec zase všechny stejné. Opravdu jsem nechápala, jak to udělal, ale řekl mi- stejně jako Bettynka- , že když se přihlásím do kouzelnického klubu, milerád mi postup ukáže. Začala jsem nad tím uvažovat... Další kouzelník čaroval s kartami. Bylo to geniální. Nejdřív byly karty modré, potom červené, potom jedna modrá a ostatní červené a pak naopak. Super! No a ten poslední a nejmladší pán mi vyčaroval lízátko, ohnul mince a na závěr roztrhal všechny karty a nechal mi je na

památku. Sympatický komik. Když jsme většinu kouzelníků viděli, dali jsme si poslední pití a chystali se domů. Já jsem ale uviděla Richarda Nedvěda, mého oblíbence, a musela jsem s ním mít fotku! Šla jsem za ním s foťákem, zrovna hrál na piano, a zeptala jsem se na fotku. Souhlasil s úsměvem! Byla jsem nadšená! Poprosila jsem servírku, která stála u piana a ona nás vyfotila. Poděkovala jsem mu a běžela jsem k rodičům. Po vypití poslední coly jsme vyrazili k autu. Bylo to superkalifradžilistiexpialidózní! Příště pojed'te taky, lidi!

Text Kísa ©, na fotu kouzelnice Bettynka a Kísa s Richardem Nedvědem

**Ve středověku se stavěly hrady na kopci, aby tam nemohl nikdo vlézt.
Prezident republiky má právo udělovat amnézii.**

Zajímáme se o svět okolo...

Zvládla jsem výšlap na Sněžku

Jistě každý ví, že jsme měli podzimní prázdniny. Každý je strávil jinak, každý měl jiný zážitek. Můj zážitek se odehrál s naší partou v Krkonoších.

Byli jsme tam od pátku až do pondělí. Každý den jsme vyrazili na nějakou túru. Ale nejlepší byl výlet na Sněžku. Vstali jsme brzy ráno a jeli směr Špindlerův Mlýn. Ze Špindlu jsme cestovali autobusem k Špindlerově boudě. Od pak už jenom pěšky. Čekala jsem, že cesta bude hodně do kopce, ale nebylo to tak zlé, většinou mírné stoupání. Také nám to tak nepřišlo asi proto, že jsme šli přírodou a kolem nás byla krásná krajina. Cestou jsme viděli různé zajímavosti jako například obrovský kámen. Také jsme viděli

dvě jezera. Cestou jsme potkávali hodně turistů z cizích zemí. Když jsme dorazili konečně pod Sněžku, věděli jsme, že to nejhorší nás čeká. A sice výstup do prudkého kopce na samý vrchol hory. To byl snad nejtěžší kus naší cesty k cíli. Ze začátku, když nebylo moc velké stoupání, to šlo, ale čím víc jsme stoupali, tím větší foukal vítr a nám se šlo hůř a hůř. Chvillemi jsme se museli i přidržet řetězů, které lemovaly cestu, aby někdo nepřepadl. Na pár místech byl tak silný vítr, že když jsme se postavili proti a snažili se naklonit, tak to prostě nešlo. Než jsme vyšlinahoru, měla jsem pocit, že to nikdy nevylezu. Když jsme to po velkém úsilí vylezli, byli jsme nadšeni. Ten krásný pocit, že jsme to

zvládli, byl úžasný. Nahoře jsme si koupili něco dobrého na posilnění. Pokochali jsme se výhledem. A připravovali se na slezení. Dolů to šlo z toho prudkého kopce lehce. Šli jsme jinudy. Cestou jsme se ještě stavili u Luční Boudy. Tam jsme si dali menší přestávku na svačinu a pokračovali dál. Celá cesta byla dobrá, bez velkého stoupání, nebo klesání. Teda než jsme přišli k ceduli, která ukazovala rovně, kde byl prudký kopec dolů a aby toho nebylo málo, byly tam schody. Tajně jsem doufala, že půjdeme jinam. Bohužel opak byl pravdou. Možná jsem netušila, že to řeknu, ale raději bych šla do kopce. Né sice do tak prudkého jako na tu Sněžku po těch řetězech, ale do mírného bych šla hned. Všechny nás bolely tak strašně nohy. Protože jít z prudkého kopce ještě po kamenitých schodech nepřeji nikomu. Když jsme zdolali i tento úsek, tak už to bylo v pohodě. A jakmile jsme uviděli Špindlerův Mlýn, šlo se nám lépe, protože jsme věděli, že to je jenom kousek a taky že bylo. Sešli jsme to až k parkovišti, kde byla asfaltová cesta - našťástí ☺. Tento den byl nezapomenutelný. Všichni jsme si to moc užili a byli rádi, že patříme mezi ty, co došli až na Sněžku pěšky. Myslím si, že když jsme zvládli tuto túru, tak zvládneme všechno ☺. Takže závěr? Každému bych túru doporučila, je to sice náročné, ale dá se to zvládnout. Byly to moc suprově strávené prázdniny s naší partou ☺.

Adla

Vůl je bývalý býk bez mužné síly.

Basa jsou přerostlé housle.

Bakterie mají svou vlastní živočišnou říši, protože se ničemu jinému nepodobají.

Molekuly nevidíme, ale víme o nich.

James Watt poprvé viděl páru.

Pes se přidružil k člověku do jeskyně, protože mu venku byla zima.

Tato soustava se samozřejmě dá řešit, ale já bych to neřešil.

Když autobus prudce zastaví, cestující se předkloní dozadu.

Kovy jsou bujné kovové předměty.

Myslíme si...

Milovnice zvířat Šárka Kubelková

Dnes představujeme novou matikářku, paní učitelku Šárku Kubelkovou. Prozradila nám o sobě spoustu zajímavostí

Paní učitelko, zajímalo by nás, kde jste byla dříve zaměstnána?

Pracovala jsem jako vedoucí vychovatelka v zařízení sociální péče, které poskytuje ubytování a celodenní péči lidem s různým zdravotním postižením. V mé kompetenci byla

výchova, terapeutické programy, individuální plánování a další aktivity, z nichž možná stojí za zmínku, že jsem byla také zodpovědná vydávání informačního časopisu.

za

Jakého časopisu? O čem byl a jak často vycházel?

Jmenoval se Svojšínek a byl to měsíčník. Jeho obsahem byly hlavně aktuální informace o dění v zařízení, reportáže o proběhlých akcích, zajímavosti a pod. Samozřejmě s vaším Puzzlíkem se nemohl srovnávat. Váš časopis obdivuji, vím, co je za každým článkem ukryto práce a času.

Učila jste někdy?

Učila jsem v rámci praxe při pedagogickém studiu v Poděbradech.

Víme, že se věnujete zvířatům, mohla byste nám to přiblížit?

Teď předpokládám, že chcete slyšet o mých čtyřnohých chlupatých kamarádech ☺. Mám velmi ráda přírodu, vše živé a chovu domácích zvířat se věnuji již od dětství, více jak 20 let chovám koně, psy, kočky, ale i další. Svě prázdniny jsem trávila na brigádách v ZOO. Jsem prostě zvířátkomil.

Kolik zvířat máte?

Tak už se bohužel neubráním, na prvním místě uvedu své tři děti. Jinak máme doma čtyři koně – dva moje - sedmiletou klisnu plemene ČT Saxanu, sedmnáctiletého valacha Bleska - taky vraník plemene ČT a dva koně patřící dceři – dvanáctiletou kobylku Pretorii Angelicu plemene Welsh cob, jak jinak, taky černou a její hříbě – letošního hřebečka jménem Angelis Figaro. Ten nám to černé stádečko trochu kazí, je to ryzák, říkáme mu Fešák. Jinak máme doma dva psy a želvu a ve stáji pět koček.

Ke kterému zvířeti máte největší vztah?

K Bleskovi, úžasný, charakterní kůň, můj život obohatil, prožili jsme spolu krásných 16 let. Vyjízdky na něm byly nezapomenutelné, měla jsem doma již docela dost koní, ale on bude pro mě vždy tím koněm s velkým K. Nyní si již užívá zaslouženého koňského důchodu, je bohužel vážně nemocný, jeho srdíčko nepracuje tak, jak by mělo.

Staráte se o ně i teď, když učíte? Samozřejmě, koně nesmí být ošizeni. Nejsem na to sama, jak už jsem se zmínila, do péče o koně je zapojena moje nejstarší dcera, aby taky ne, když jsou dva její, a spolu to zvládáme. Já jen musela omezit ježdění, na to čas opravdu nezbývá, zvláště teď, když je brzy tma. S ostatními mazlíčky pomáhají i další členové rodiny. Hlavně s venčením a tak podobně

Jaké máte jiné koničky?

Ráda lyžuji, jezdím na kolečkových či normálních bruslích. Velmi ráda cestuji, ale to je vzhledem ke koním docela komplikované a zbožnuji chvílky klidu strávené s knížkou nebo s dokumentem o přírodě na kanálu National Geographic. Víkendy často trávím na zimních stadionech, jsem součástí hokejové rodiny.

Jak se Vám líbí na naší škole?

Líbí, i když někdy trochu méně. Chování a kázeň některých žáků školy se mi samozřejmě moc nezamlouvá, zlatá zvířátka. Ale je zde i spousta bezvadných kluků a holek, ve škole je výborný tým učitelů. Moc si vážím toho, že tady jsem.

Myslíme si...

Moje říjnové prázdniny

Celý říjen jsem strávil v Americe s tátou, který tam pracoval (je geolog). Popsat vám to celé nemůžu, jelikož těch dojmů bylo tolik, že by to asi ani šest stránek Puzzlíku nepojmulo, a tak vám řeknu to zajímavé (všechno bylo zajímavé, ale ne pro každého).

Přilet

Ráno 4.října jsem se probouzel ve čtyři hodiny ráno a do Salt Lake City jsme dorazili v 14 hodin místního času.

Po čtrnácti hodinách v letadle jsem byl značně mimo a tak až po hodinu, když se restartoval můj mozek, jsem si konečně uvědomil, že jsem v Americe. A bylo to tam úžasné, velké bych řekl – státy jsou obrovské, hory hned vedle letiště byly nejvyšší, jaké jsem kdy viděl, a mnozí Američané jsou také velcí (směrem do šířky).

Amerika byla úžasná - hlavně příroda. Samozřejmě že mnoho lidí má rádo města, ale mě pravouhelné ulice a skoro stejné nudné domky moc neberou, a tak jsem se neskutečně těšil na stanování v poušti. V Čechách jsem stanoval maximálně o prázdninách na zahradě u babičky, a tak to pro mě bylo něco nového.

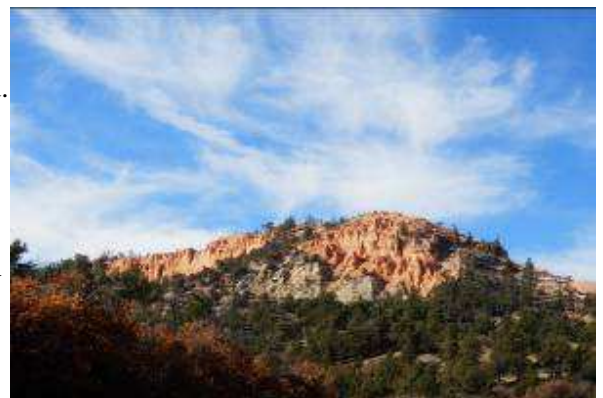
Poušť

Pod pojmem poušť si asi všichni představí Saharu či jinou písčitou poušť, tam je však poušť jiná, celá kamenitá s tvrdou půdou, sem tam keříček či jalovec a občas se vám pod nohama míhne ještěrka. Noc v poušti je nepopsatelně krásná (řekl jsem nepopsatelně, ale já to popsat zkusím). Noční obloha není rušena světly žádného města, a tak je mléčná dráha vidět tak, jak ji v Čechách není možné pozorovat. Když je úplněk, je v měsíčním světle vidět jako ve dne. Usínat ve stanu a zvenčí slyšet cikády je příjemné na usínání, a když vám k tomu později v noci zazpívá kojot, cítíte se být vetřelcem na něčím území, ale není to nepříjemné (když si zvyknete). Není to jako ve městě, kde si každý zapne lampu nebo kouká do počítače. Sice jsme sedávali u ohně či hráli karty, ale

stejně jsme usínali přibližně v devět (tma byla už v sedm). Je to krásné, ale nebezpečné zároveň, chřestýši a škorpióni tam jsou všude, ale na ten fakt si člověk zvykne (ráno jsme si pravidelně vyklepávali boty). A že si 100 či méně metrů od vás povídá kojotí rodinka nebylo již pro nás nic neobvyklého, přesto když jsme leželi ve stanu a jen tiše poslouchali ničím nerušený život pouště, přál jsem si přidat se ke kojotům při jejich nočních vycházkách pod hvězdným nebem.

Tropic

Samozřejmě jsme se museli pravidelně vracet k normálnímu civilizovanému životu a musím říci, že ke konci týdne práce v poušti jsem se docela těšil na měkký postel, internet a elektřinu. Bydleli jsme u tátova kolegy a přítele Jeffa, který bydlí v malém městečku Tropic, a z jeho domu je výhled na krásný Bryce Canyon s červenými vápenci a vysokými americkými borovicemi, tím pádem jsme ani ve městě nebyli připraveni o přírodu a krásný výhled. Nakupovat jsme jezdili do města Panguitch, na americké poměry blízkého (půl hodiny jízdy). V jedné části města byly rekonstruované původní domky, jaké vidáme ve filmech z Divokého Západu, takže tam jsem si byl opravdu jist, že jsem na Západě (Divokém).

Myslíme si...

Národní parky

Náš původní plán pro první týden byl zvykat si na nadmořskou výšku a tak mi táta chtěl cestou ukázat některé národní parky. Ty ale byly zavřené kvůli přerušení dodávky peněz z rozpočtu USA (government shutdown), takže hned první týden nás čekala rovnou těžká práce v terénu. Naštěstí se parky ke konci druhého týdne našeho pobytu otevřely a my jsme se podívali do Grand Canyonu. Obrovský kaňon řeky Colorado je opravdu úžasný a je mi líto, že jsme tam nemohli zůstat déle a sejít až dolů, k řece (je to 1600 metrů hluboko!), ale cesta byla rozbořená kvůli zřícenému kamení a stejně tak bylo zničené vodovodní potrubí.

I přesto to byl úžasný zážitek. Vždy jsem si říkal, že Grand Canyon není tak velký, jak lidé říkají,

ale mýlil jsem se. Je obrovský a je neuvěřitelné, že jedna řeka vytvořila takový div světa.

Navštívili jsme i několik dalších parků, ale ten nejzábavnější na nás čekal až ke konci, cestou do Denveru.

Great Sand Dunes National Park jsou velké písečné duny hned vedle vysokých hor Sangre de Cristo.

Písečné duny hned vedle zasněžených vrcholů hor vytvářejí zvláštní dojem. To ale není ta zábavná část; zábava byla válet sudy deset metrů po svahu duny. Musím říci, že to byl zážitek, ale po několika skutáleních mě již docela bolela hlava. Také jsem si zapomněl od pasu odepnout pouzdro s foťákem a ten je teď zaseklý kvůli zrníčkům písku v objektivu.

Denver a odlet

Poslední týden jsme trávili v Denveru v Coloradu, táta byl na geologické konferenci a já se připravoval na návrat do školy. Hned první ráno v Denveru nám na dveře klepala policie. Přemýšlel jsem, co se mohlo stát, ale jediné, na co se ptali, bylo: „Neviděli jste tohoto muže?“ a ukazovali nám fotku jakéhosi staříka. Po všechny tři týdny našeho pobytu bylo slunečno, ale ten čtvrtý v Denveru jsme cítili, že už přišel podzim. Párkrát jsme i ráno na autě našli sníh. Kvůli ponurému počasí jsem se opravdu hodně začal těšit

od Čech. Když jsme vyrazili na cestu do Salt Lake City, už na začátku začalo hustě sněžit, a tak byla naše cesta o něco delší. Při opouštění Denveru nám bylo jasné, jaký je jízdni řád naší cesty. Salt Lake City, příští zastávka Kouřim.

Odlet na mě působil velmi zvláště. Chtělo se mi domů, ale nechtěl jsem opustit tu krásnou zemi, barevné skály, exotické ještěrky a naše noční přátele kojoty. Naštěstí jsou ty vzpomínky tak silné, že ještě včera, když jsem usínal, zaslechl jsem cikády a myslím, že i někde u Kouřimky kojota.

Text a foto Eidam

Myslíme si...

Halloween nepatří do Čech???

Znamená to, že slavíme Halloween, opičení se po USA? Ne, patří k původní keltské, tudíž i naší tradici. Odporuje slavení Halloweenu svátku všech svatých? Ne, vždyť Halloween znamená v překladu svátek všech svatých All-Hallows-eve. Snad jen ty dýně nejsou pro nás typické. To jen irští osadníci v Americe zjistili, že se dýně dají vydlabávat lépe než pro Evropu typické tuříny.....

A jak jsem Halloween oslavila já?

Sice se v Čechách konají všelijaké halloweenské párty, ale to není ono. Správné halloweenské strašení spočívá v tom, že se děti převlečené do masek vydávají po domech, řeknou básničku a známý popěvek: trick or treating (česky strašit nebo cukroví). Ale zpátky k mému Halloweenu. Už několik let se svými sestrami a sestřenkami si na halloweenský večer vyrobíme masky, vymyslíme básničky, a když se udělá pořádná tma, obejdeme pár známých domů, předneseme básničky a než odejdeme řekneme: „Děkujem, tady strašit nebudem..“ a odnese si spoustu sladkostí. Mám tento svátek moc ráda!

Klarushka

Bude uzavírka školy?

Slyšíte –li slovo kachna, naskočí vám v hlavě vodní ptactvo, anebo úžasná pečínka s knedlíky a zelím, to podle vaší povahy. Já mám na mysli ale úplně jinou kačenku, kachnu v novinách!!! Nevíte, co to je?

Že se do novin píší různé články, to je jasné. V seriózním tisku se píší zaručené, ověřené zprávy, v bulvárních novinách to už tak úplně není, často se události zamlčují, překrucují anebo úplně vymýšlí. Náš časopis Puzzlík patří mezi seriózní tisk, ale lidi touží víc po drbech, senzaciích, zajímavostech. A tak jsme si dovolili uveřejnit už několikrát senzační, ale úplně nepravdivou zprávu. Tak zvanou novinářskou kachnu. Vzpomínáte, jak jsme psali, že se tu našli na pozemku školy pravěké kosti? Jak si ve skleníku na pozemku školy pěstujeme marihuanu?

Co z takovou zprávou? Předpokládali jsme dostatek inteligence našich

čtenářů a taky trochu smysl pro humor, takže cílem bylo pobavit.

A ejhle. Zpráva o prázdninách kvůli nějakému plynu, který ovlivňuje inteligenci a nezbednost našich žáků, naše poslední kachnička v říjnovém Puzzlíku, vyvolala vlnu nadšení. Budou prázdniny!!

Ne, vážení, nebudou. Tomuhle se říká kachna, byla dokonce v podpisu článku. Uvádíme tedy informaci na správnou míru. Žádné prázdniny od 16. do 25. 11. nebyly, nemůžete věřit každé blbosti, kterou si v novinách přečtete. Nejen v našich, ale v jakýchkoli. Prostě novináři si i vymýšlí.

Takže závěr? Pokud najdete v Puzzlíku článek s obrázkem kachny, věřte tomu, že je to fakt legrace.

M. Bílková

Na Mount Everest vylezl poprvé člověk se šerpou.

Díky rentgenu můžeme vidět, kde máme v těle poruchu.

Myslíme si...

Tak zase jednou ve vzduchu...

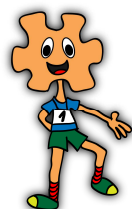
Ještě nikdy jsem neletěla letadlem pro dva lidi. Tatův kamarád Libor jedno takové roztomilé vlastní, takže mě vzal na chvíli s sebou do oblak.

Domluvili jsme si sraz s Liborem na letišti u Nymburka, kde má zaparkováno svoje krásné zelenoběžové letadýlko

s červeným pruhem, takto zbarvené je jediné v celé republice. Když jsme se přivítali, už ho měl na trávě a bylo připraveno ke vzletu. Rodiče si zatím šli dát kávu a kochali se přírodou a ostatními letadly a rogalý. Libor mě nejdřív připásal a pak mi vysvětloval, na co který přístroj, ručička, knoflík nebo páka je. Všimla jsem si, že má za sklem malou lišku v zeleném tričku a béžové sukni, zeptala jsem se, na co jí tam má. Odpověděl, že je to jeho talisman a že ladí s jeho letadýlkem. Pak nastartoval motor a čekali jsme, až se dostatečně ohřeje pro bezpečné vzletnutí. Mezitím jsme si naplánovali trasu, Libor mi řekl, že se ve vzduchu budeme orientovat pomocí mapy a kompasu. Když bylo vše cajk, mohli jsme vyrazit. Letadlo se vzneslo celkem rychle a ani mě nebolely uši jako ve velkých letadlech. Když jsme byli ve vzduchu, byla to krása, ale co vám budu povídat, sami vidíte na fotkách... Libor mi vyprávěl, jak jednou letěl nad Říčany a tam prý byl dům s placatou střechou na té bylo napsáno: Ahoj pilote! Prý ho to potěšilo, tak zamával. Mě taky ukazoval, jak letadýlkem mává. Prostě se jen kinklá ze strany na stranu a vypadá to, jako kdyby křídla byly ruce, které mávají. Je to moc pěkné... Letěli jsme se podívat na Toušice, a hele! Náš domeček. Také jsme viděli Kouřim a naši krásnou barevnou školu a obletěli jsme okolí Kouřimi a Nymburka. Najednou už byla skoro hodina pryč. Přišlo mi to jako deset minut, ale my už jsme létali hodinu! Museli jsme se holt vrátit. Přistání byla, jak se říká, třešnička na dortu. Myslela jsem, že už přistáváme, ale Libor udělal tzv. nízký průlet, to znamená, že jsme proletěli vysokou rychlostí nízko nad dráhou, znovu jsme vzlétli, ve vzduchu jsme se otočili a teprve potom jsme přistáli. Božíí! Když jsme dojeli, šli jsme se na závěr podívat do hangáru na ostatní letadla, měli jsme to i s výkladem. Libor znal všechna letadla, dokonce nám u většiny vylíčil i historii a zajímavosti. Moc se mi to líbilo...! Doporučuju Libora Kučeru jako pilota (nejsme příbuzní), je fantastický!

Autorka článku Kísa u letadla a nad Labem

Kuchíme s Barčou ...

- 1/2 prášku do pečiva
- 250g hery
- 2 vejce
- 40g vlašských ořechů
- 300g čokolády
- Špetka soli

Cookies

Budeme potřebovat:

- 500g polohrubé mouky
- 220g cukru krupice

Postup: Jako první utřeme (vyšleháme) heru s cukrem a vejci do pěny. Přidáme do naší směsi mouku, kypřicí prášek, čokoládu a ořechy to propracujeme rukama. Když máme těsto hotové uděláme z něj kuličky (o velikosti menšího pingpongového míčku.) které pokládáme na plech s pečicím papírem. Troubu zapneme na 180°C a pečeme přibližně 20 minut. **Z těsta vzniklo 65 kusů**

Moje rady: Heru si raději nakrájejte na malé kousky, které mají pokojovou teplotu. Čokoládu můžeme nakrájet na větší kusy nebo ji nastrouhat (ale pozor na prsty). Když někdo nemusí čokoládu, tak si

místo ní může dát víc oříšků.

Dobrou chuť

Barča

Bavíme se...

KŘÍŽOVKA

ČAS JE PŮJČKA, ...

Vyluštěnou a podepsanou křížovku dones do 30.11. Kíse do 9.A

JAPONSKÉ BOJOVÉ

UMĚNÍ

ZKRATKA A TAK

DÁLE

VÝŽIVNÉ NA DĚTI PO

ROZVODU

DVA MĚSÍCE

VOLNA

MAJÍCÍ

LOGIKU

SPORT HRANÝ POMOCÍ

TÁGA

OKRASNÁ VOŇAVÁ FIALOVÁ

ROSTLINA

ELIPSOVÝ AMFITEÁTR

V ŘÍMĚ

STATEK

JINAK

KRÁSNÉ ZVÍŘE (LICHOKOPYTNÍK), NA

KTERÉM SE JEZDÍ

VYSOKÉ ZVÍŘE S DLOUHÝM

KRKEM

PRÁŠEK NA

BOLEST

NEJVĚTŠÍ ČESKÝ

VÝROBCE AUT

OSOBA SLOUŽÍCÍ VE

VOJSKU

FIKTIVNÍ POSTAVA VYTVOŘENA Z.

SVĚRÁKEM

KNIHA K

VÝKLADU SNŮ

OBRAZ NAHÉ

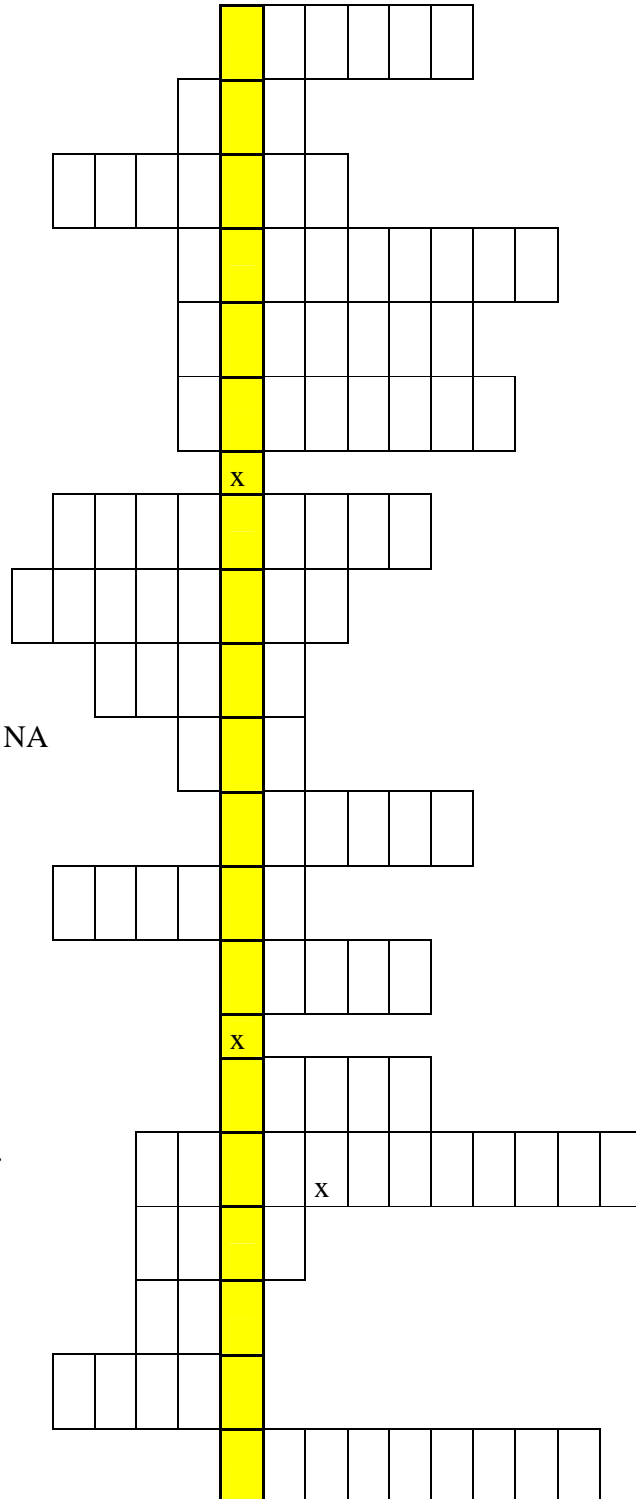
OSOBY

VYSOKÝ CHLUPATÝ TVOR Z

HIMALÁJÍ

AUTOBUS JEZDÍCÍ PO

KOLEJÍCH

Bavíme se...

Znáte pohádku o Červené karkulce? Moderní Červená karkulka by si věděla rady!

Komiks – D. Kučírková 7.A

Bavíme se...

Šestáci malovali strašidla kolem nás a vznikly pěkné obrázky, ale i příhody

Lentilka Žofinka (pohádka)

Když máma koupila lentilky, druhý den zmizely. Ptala jsem se, jak je to možné, že už tam nejsou. Máma říkala, že to nebyla, brácha také ne a druhý brácha také ne. Ptala jsem se celé rodiny. Nikdo nebyl pachatel. Máma je koupila znovu. Večer jsem vstala a šla jsem se kouknout do kuchyně, chtěla jsem si dát lentilky na chuť. Vtom něco na mě vykouklo, já jsem se hrozně lekla. Začala jsem ječet, co to je, ale máma přiběhla co blázním. A řekla mi, že jsem vzbudila celý barák. Ale vrtalo jí to hlavou, tak druhý večer jsme vstaly obě dvě a koukly se do skříně a on tam byl lentilkožrout!!! Máma začala pochopitelně ječet, co to je, já jsem jí řekla, že to je to strašidlo a od té doby mu říkáme lentilka Žofinka. Ale už nekupujeme lentilky, ale bombóny.

Text M. Macurová 6. B, na obrázku Ponožkožrout

Redakce

Grafik: Adam Uličný (Eidam) 9.A

Nikola Ambrožová (Nikky) 8.B

Logo: Sára Nikolina Lipšová

Redaktoři za jednotlivé ročníky:

Kristýna Kučerová (Kísa), Patricie Ježíková (Pát'a) z 9.A

Andrea Srbová (Andy), Klára Moravcová (Klarushka) , Denisa Fialová (Fialka), Ondřej Čáslava (Oňa), Míša Batelková (Míša), Adéla Hervertová (Adla) z 9.B, Bára Frýdová (Cestovatelka Barča) 8.A, Tereza Švarcová (Terezka) 7.A, Pavel Skočdopole (Hopák) 7.B, Jan Bug(Honza), Kamila Holá (Kamča) a Marek Čejka z 6.A

Šéfredaktorka: M. Bílková

EMAIL puzzlik.zsk@seznam.cz

Tisk sborovna ZŠ Miloše Šolleho Kouřim, náklad 100 výtisků pro žáky a pedagogy školy. Časopis k nahlédnutí na městské vývěsce na poště a na stránkách školy www.zsk.cz